

»Ja,« sagde Fru Bertha og fortsatte lidt efter:

»Igaar, da De sad der paa den samme Stol, talte De ogsaa ganske anderledes, Dihmer. Hvordan skal jeg forklare mig det?«

Torben hørte nu paa Tonen, at han havde saaret hende med sine uoverlagte Ord. Derfor svarede han:

»De skal slet ikke tænke paa nogen Forklaring, Frue! Asmus har maaske Ret. Jeg er virkelig lidt uberegnelig i denne Tid, og De maa endelig ikke tage mig alvorlig.«

Og for at undskylde sig fortalte han, hvad han havde læst om de skotske Bjergværks-Ponnyer, der efter Aaringers underjordiske Tilværelse blev bragt op i Dagslyset med et sort Bind for Øjnene. Paa et vist Trin af Tilvænningsprocessen, naar Båndet kunde tages af dem, blev de besat af en Slags Lyskuller, og man maatte da omgaaes dem med nogen Forsigtighed.

»Paa det Standpunkt befinder jeg mig vist i Øjeblikket,« sluttede han.

»Ja saa tør vi altsaa — Gudskelov — haabe paa, at De igen kommer til Fornuft. For det vil jeg sige Dem: De vilde berede Deres Venner baade Skuffelse og Sorg ved en Faneflugt. De veed, hvad for store Forventninger vi Alle har sat til Dem fra den